

Arrest

nr. 103 905 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FORNACIARI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 9 januari 2013 met nr. X.

1.4. Verzoeker diende op 18 januari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 januari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18.01.2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.01.2013 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 18.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit aantoonde dat betrokkene een verzending mocht ontvangen maar de enveloppe nergens verwijst naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene twee bewijzen van klachtneerlegging, respectievelijk dd. 14.08.2011 en dd. 12.09.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze documenten reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren brengt; overwegende dat de betrokkene een bewijs van niet uitbetaling van loon, dd. 12.09.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een administratief bevel van Ministerie van Watervoorraden, dd. 06.11.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel, dd. 05.02.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een mededeling van ontslag van betrokkene bij Ministerie van Watervoorraden, dd. 27.02.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12.06.2012 en 17.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 25 (vijfentwintig) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 25 (vijfentwintig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verschaft hierbij volgende toelichting:

"a. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiverings-

beginsel

Doordat

Doordat de bestreden beslissing de toekenning van de vluchtelingenstatus én subsidiaire beschermingsstatus weigert op basis van argumenten die niet in feite aanvaardbaar zijn;

Terwijl

Het motiveringsbeginsel vereist dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die kunnen worden gecontroleerd.

Toelichting

Dat het een algemeen rechtsbeginsel is dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd (OPDEBEEK, I., COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, 1999, pp.3). De gehanteerde motieven moeten dus rechtsgeldige motieven zijn.

Dat verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel schendt door argumenten aan te wenden die niet in feite aanvaardbaar zijn, doordat zij niet gestoeld zijn op correcte overwegingen en doordat, wat betreft de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, geen gegronde motieven worden aangehaald voor de weigering.

Dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat Verzoekende Partij de nieuwe documenten reeds bij de behandeling van de eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Dat uit stuk 2 evenwel duidelijk blijkt dat Verzoekende Partij de nieuwe documenten pas heeft ontvangen na de behandeling van de eerste asielaanvraag.

Dat Verzoekende Partij deze documenten heeft ontvangen via zijn advocaat in Irak, die de documenten op zijn beurt met grote moeite heeft kunnen verkrijgen via o.a. een ex-collega van Verzoekende Partij.

Dat het aldus absoluut onmogelijk was voor Verzoekende Partij om deze documenten bij de behandeling van de eerste asielaanvraag naar voren te brengen.

Dat Verwerende Partij bovendien geen rekening houdt met het feit dat Verzoekende Partij in de eerste dagen na zijn aankomst in België het slachtoffer is geweest van diefstal (Stuk 3). Dat daarbij niet alleen zijn laptop, maar ook belangrijke documenten gestolen werden die het asielrelaas van Verzoekende Partij konden staven.

Dat Verzoekende Partij sindsdien getracht heeft bepaalde originele documenten terug te verkrijgen en hierin pas bij het einde van zijn eerste asielaanvraag is geslaagd.

Dat uw Raad aan Verzoekende Partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op basis van de overweging dat zijn asielrelaas geloofwaardigheid miste en dat, zelfs indien het relaas van Verzoekende Partij geloofwaardig is, Verzoekende Partij over een veilig vestigingsalternatief beschikt.

Dat de nieuwe documenten nu juist aantonen dat het asielrelaas van Verzoekende Partij wel geloofwaardig is en dat hij bovendien niet over een veilig vestigingsalternatief beschikt aangezien een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd.

Dat Verwerende Partij aldus geen rekening houdt met de toegevoegde waarde van de nieuwe documenten voor het asielrelaas van Verzoekende Partij.

Dat op basis van het voorgaande duidelijk is dat Verwerende Partij de bestreden beslissing baseert op overwegingen die niet in feite aanvaardbaar zijn.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*. Onder *"middel"* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 18 januari 2013 volgende documenten neerlegde: een bewijs van klachtneerlegging op 14 augustus 2011 bij het politiekantoor te al Qadessiya, een bewijs van klachtneerlegging op 12 september 2011 bij het politiekantoor te al Qadessiya, een bewijs van niet-uitbetaling van loon door het ministerie van watervoorraden, directie watervoorraden provincie Salah al Din, opgemaakt op 12 september 2011 op naam van verzoeker, een administratief bevel van het ministerie van watervoorraden, directie watervoorraden, provincie Salah al Din opgemaakt op 6 november 2011 door directeur B. A. M. in verband met het ontslag van verzoeker, met Nederlandse vertaling, een arrestatiebevel door de Hoge gerechtsraad, Voorzitterschap van federaal hof van Beroep in Salah al Din, opgemaakt op 5 februari 2012 op naam van verzoeker, met Nederlandse vertaling, een mededeling van ontslag op naam van verzoeker op datum van 11 september 2011 bij het ministerie van watervoorraden, directie watervoorraden, provincie

Salah al Din, opgemaakt op 27 februari 2012 door de directeur B. A. M., met Nederlandse vertaling en een enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 22 januari 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

“Dit is mijn 2^e asielaanvraag en ik breng nu documenten aan die bewijzen dat ik vervolgd en bedreigd ben in Irak. Ik had deze bewijzen niet in mijn bezit bij mijn 1^e asielaanvraag.

Wie heeft u deze documenten opgestuurd ?

Sommige van deze documenten werden door mijn advocaat Ayman Al Azzawi in Irak opgevraagd en andere documenten door mijn werkcollega met naam Ghaleb Jassem opgevraagd en ze werden mij door mijn zus Alia opgestuurd .

Ik wil dit toevoegen :

Ik had de 2 originele klachtneerleggingen in mijn bezit toen ik hier in België aan kwam maar ik werd bestolen na aankomst en ik heb hierdoor enkel de kopies hiervan kunnen voorleggen.

Op welke manier kwam u in het bezit van de nieuwe bewijzen ?

Ik nam telefonisch contact, na mijn negatieve beslissing op het CGVS, met mijn werkcollega Ghaleb Jassem en ook met mijn advocaat Ayman Al Azzawi en vroeg hen om mij bewijzen op te sturen.

Mijn advocaat heeft de klachtneerleggingen opgevraagd en mijn werkcollega heeft de documenten ivm met mijn werk opgevraagd.

Wenst u nog iets toe te voegen ?

Ik wil toevoegen omdat ik verder wil kunnen studeren en ook de Nederlandse taal wil verder uitbouwen en ik wil ook kunnen werken.”

2.6. In de bestreden beslissing werd over de neergelegde documenten het volgende gesteld: “(...) overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit aantoonde dat betrokkene een verzending mocht ontvangen maar de enveloppe nergens verwijst naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene twee bewijzen van klachtneerlegging, respectievelijk dd. 14.08.2011 en dd. 12.09.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze documenten reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren brengt; overwegende dat de betrokkene een bewijs van niet uitbetaling van loon, dd. 12.09.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een administratief bevel van Ministerie van Watervoorraden, dd. 06.11.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel, dd. 05.02.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene een mededeling van ontslag van betrokkene bij Ministerie van Watervoorraden, dd. 27.02.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; (...)”

2.7. Tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker de voorgelegde documenten reeds eerder naar voren had kunnen brengen, brengt verzoeker in dat uit het stuk dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk een kopie van een enveloppe van DHL van 8 januari 2013, zou blijken dat hij deze documenten pas heeft ontvangen na de behandeling van zijn eerste asielaanvraag (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker gaat hierbij echter voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin naar aanleiding van deze enveloppe het volgende wordt gesteld: “dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit aantoonde dat betrokkene een verzending mocht ontvangen maar de enveloppe nergens verwijst naar de inhoud van de verzending”. Met zijn beweringen over de datum waarop hij deze enveloppe zou hebben ontvangen, slaagt verzoeker er niet in de stelling te weerleggen dat de enveloppe geen enkele verwijzing bevat naar zijn inhoud. Ten overvloede merkt de Raad op dat de laatste fase van de eerste asielprocedure afliep op 9 januari 2013 (zie punt 1.3), waardoor de stelling van verzoeker dat hij de enveloppe pas zou hebben ontvangen na de behandeling van zijn eerste asielaanvraag feitelijke grondslag mist.

2.8. Waar verzoeker ter rechtvaardiging van het laattijdig neerleggen van de stukken aanvoert dat hij deze documenten heeft ontvangen via zijn advocaat in Irak en dat hij deze slechts met grote moeite via een ex-collega heeft kunnen verkrijgen, merkt de Raad op dat verzoeker zijn inspanningen geenszins met objectieve gegevens staft. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, toen hem gevraagd werd op welke manier hij in het bezit kwam van de nieuwe bewijzen, uitdrukkelijk verklaarde dat hij pas na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal telefonisch contact opnam met zijn collega G. J. en zijn advocaat A. a. A. en hen

vroeg om hem de bewijzen op te sturen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker *“reeds de mogelijkheid had om (deze stukken) tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voor (te) brengen”* en op grond hiervan besloot dat hij geen *“nieuwe gegevens”* heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij het slachtoffer is geweest van diefstal waarbij bepaalde documenten werden gestolen, merkt de Raad op dat verzoeker op dit punt geenszins kan worden gevolgd. Uit de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van 22 januari 2013 blijkt dat hij de originelen van de klachtneerleggingen bijhad bij zijn eerste asielaanvraag, maar dat deze gestolen werden waardoor hij toen enkel de kopies kon voorleggen. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neerlegging van deze originelen terecht gesteld dat verzoeker de (kopieën van de) klachtneerleggingen reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag naar voor had gebracht, waardoor ze niet als een nieuw gegeven kunnen worden beschouwd. Het *“attestation de dépôt de plainte”* van 1 oktober 2011 (Verzoekschrift, bijlage 3), dat verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt, vormt overigens geen bewijs van de diefstal waarvan verzoeker beweert slachtoffer te zijn geworden. De Raad merkt op dat dit document enkel inlichtingen bevat over het verloop van de strafprocedure en de rechten van het slachtoffer, maar geen enkele indicatie bevat, op het aanvankelijk PV-nummer na, dat de kwestieuze documenten effectief zouden zijn gestolen. Bovendien doet dit stuk geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker de kopieën reeds had neergelegd in het kader van zijn eerste asielprocedure waardoor de originelen, die verzoeker op 22 januari 2013 neerlegde, onmogelijk als een nieuw gegeven kunnen worden beschouwd. Daarnaast stipt de Raad aan dat het *“attestation de dépôt de plainte”* reeds meer dan anderhalf jaar oud is, waardoor dit stuk niet kan verklaren waarom verzoeker er slechts op het einde van zijn eerste asielprocedure, die pas op 9 januari 2013 werd afgerond, in zou zijn geslaagd om de originelen opnieuw te verkrijgen. Daarbij komt, zoals hierboven reeds aangehaald, dat verzoeker slechts na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag actie heeft ondernomen om bepaalde originele documenten terug te krijgen.

2.10. Door te stellen dat de nieuwe documenten juist aantonen dat zijn asielrelaas wel geloofwaardig is, dat hij niet over een veilig vestigingsalternatief beschikt en de verwerende partij geen rekening houdt met de *“toegevoegde waarde”* van de nieuwe documenten, gaat verzoeker voorbij aan de beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, die ertoe beperkt is na te gaan of de door hem naar voren gebrachte elementen *“nieuwe gegevens”* zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het komt in dit kader niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de geloofwaardigheid van het asielrelaas, het vluchtalternatief of de *“toegevoegde waarde”* van de neergelegde documenten te beoordelen.

2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk is gegaan. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN